

ДОСТА ЈЕ БИЛО САША РАДУЛОВИЋ

јул 2016. године

МИ НЕ ОДУСТАЈЕМО.

Док не укинемо партијско запошљавање.
Док не укинемо тајне штетне уговоре.
Док не уведемо универзалну социјалну заштиту.
Док не уведемо универзалну здравствену заштиту.
Док не смањимо намете на рад.
Док не укинемо медијски мрак.
Док не размонтирамо паразитски систем.
Доста је било!

www.dostajebilo.rs | office@dostajebilo.rs | 011 32 82 600

Рекапитулација: Шта смо радили у Скупштини у јулу?

Учествујући активно у раду скупштинских одбора, посланици покрета „Доста је било“ показују шта значи одговоран однос према мандату добијеном од грађана.

Пред скупштинским одборима се у јулу нашло неколико важних тема преко којих је владајућа већина желела само да претрчи, не схватајући важност и одговорност посла народног посланика.

Административни одбор одржао је неколико седница на којима је народна посланица Бранка Стаменковић имла запажене дискусије. Упркос надменом, на моменте бахатом понашању председника Одбора и шефа посланичке групе СНС Александра Мартиновића, она се није обазирала на његов подругљив тон већ је била упорна у настојању да скупштинском одбору, који је у ранијем сазиву углавном доносио одлуке про фогте, врати смисао постојања, тражећи да дискутује и одлучује у складу са надлежностима.

Једна од тема биле су дупле функције о којима се често критички говорило у јавности. „Дупле функције су постале правило, а треба да буду изузетак“, упозорила је колеге у Одбору позивајући да праксу поделе сагласности пре-

кину, али је прегласана са 12:1. СНС и његови сателити очигледно не желе да се одрекну могућности да седе и примају плату на неколико јавних функција, упркос упозорењима Агенције за борбу против корупције.

Тема седнице Одбора за финансије био је финансијски план Агенције за енергетику. Шеф посланичке групе „Доста је било“ Саша Радуловић инсистирао је да добије одговоре на питања колико квадрата закупљује Агенција и по којој

цени. Тек после неколико покушаја сазнало се да за око 800-1000 квадрата Агенција плаћа закуп 12.000 евра месечно, односно 12 до 15 евра по квадрату што је дупло скупље од цене закупа квадрата пословног простора на тржишту.

Владајућа већина у Одбору је усвојила финансијски план иако није било одговора на питања зашто је потребно повећати број запослених за 30 досто и који су ефекти консултаната које Агенција додатно плаћа 9,5 милиона динара.

О Агенцији за енергетику се разговарало и на Одбору за привреду, у којем је представник посланичке групе „Доста је било“ Бранислав Михајловић.

Михајловић је упозорио да ЕПС годишње, кроз дистрибутивну мрежу, изгуби око 300 милиона евра, а српско енергетско тржиште је зависно од увоза 30 одсто. Уместо да се бави решавањем тих проблема, Агенција само зида сопствене трошкове.

Народни посланици „Доста је било“ наставиће да озбиљно и одговорно обављају посао за који су изабрани, упркос томе што су на готово свакој седници изложени подмеху, а неретко и бахатом понашању посланика владајуће већине. С.П.

Одбори конституисани недемократски

Конституисање одбора протекло је у крајње недемократској атмосфери без консултација шефова посланичких група, без најављивања кандидата и достављања њихових биографија и без поштовања изборне воље грађана. Напредњаци су сами именовали председнике одбора и њихове заменике. Зато ДЈБ тражи промену свих председника одбора и поштовање демократских процедура.

Мандатар Александар Вучић се плаши озбиљне опозиције у парламенту, страх га је дискусије и зато одговлачи с формирањем владе, каже у интервјуу за „Блиц“ лидер Покрета Доста је било.

На питање зашто би Вучић одговлачио када ће се свакако суочити са опозицијом, Радуловић каже:

Што дубље уђемо у лето, то је мања вероватноћа да ће грађани гледати скупштинске преносе. Ако притом почне Олимпијада, онда су шансе за то још мање, па ако Вучић још продужи читање експозеа на пет сати и то оде дубоко у ноћ, онда је број људи који ће гледати те расправе бити занемарљив.

(...)

Како вам се чини састав овог новог парламента и повратак десно оријентисаних странака?

Саша Радуловић за „Блиц“: Тргује се радним местима, новцем, становима...

Разноврсност је добра, али недостаје медијска компонента да би било комплетно и да се онда види ко расправља суштински, а где расправа постаје циркус, односно Фарма. До сада се 90 одсто расправљало о стварима које нису на дневном реду. Нама су неки симпатизери замерили што нисмо агресивно кренули, али ми желимо да поштујемо правила. Пословник каже да се расправља само о тачки дневног реда. Ако је тачка избор председника Скупштине, нећу да излазим из тог оквира. Можемо разговарати о референцама Маје Гојковић, о томе шта је радила раније. Њено прелетање је кредибилна тема.

Јесте ли најжешћа опозиција?

То је потпуно неспорно, и то грађани виде. Надам се да ће нам се остали придружити. Бавимо се суштином, држимо се правила и у оквиру тих правила нам ваља победити. С тим ограничењем да никада нећемо излазити из оквира расправе и да ћемо се увек бавити суштином. На ред ће долазити све теме и показаћемо како се то ради и како изгледа проактивна опозиција.

Јесте ли се покајали што одмах нисте направили власт са ДС на Врачару?

И да је та коалиција направљена одмах, било би исто. Нормално је да након избора поставимо неке темеље политике, око тога смо разговарали и сагласили се, али проблем је што ДС није могла да сачува коалицију коју је направила зато што је дошло до трговине. СНС је купио одборнике Левице, ЛДП-а, Двери, направио договор са ДСС, па је ту СПС, Расим...

Нама је било битно да мандат који смо добили од грађана испоштујемо, а то је потпуна транспарентност и то су црвене линије политике које смо повукли.

Кажу да су те црвене линије некада преоштре, замера вам се претерана принципијелност због које нисте у власти чак и тамо где је зависило од вас.

То није тачно. Да смо радили другачије, био би то пут у пропаст. Кад се не држите принципа, доћете на власт, а политика остаје иста. Централни проблем државе је партократија, која је појела све сегменте друштва.

Странке су важан део политичког система, али када се понашају партократски, кад мисле да је држава њихова, да могу да располажу свим ресурсима државе онако како странкама одговара, то је партократија, а ми смо против тога.

Како решити проблем политичких прелетача?

Решење је у промени изборног закона, али политичка воља за то не постоји, па је нама једини начин да победимо под овим условима па да онда направимо промену, што ћемо и урадити.

И ваши одборници су прелетали?

Имали смо у Старом граду одборницу, искључена је. Затим на Палилули, члан је изашао такође. Имали смо куповину у Новом Саду и још покушаја. То иде преко родбине или пријатеља одборника. Једној одборници је стављено 30.000 евра у крило. Нису је питали да ли хоће, већ су јој ставили новац у крило.

Ко је то урадио?

СНС. Размишљали смо да ли да подносимо кривичне пријаве, шта да радимо, али питање је како то доказати. Одборници су уплашени, боје се последица и зато смо одустали. Тргује се са радним местима, новцем, становима... Треба да пређемо на комбиновани пропорционални већински систем, пола посланика да се бира по пропорционалном, пола по већинском систему и да тиме добијемо већу одговорност посланика.

(...)

Хоће ли нова влада трајати четири године?

Сигуран сам да неће. Долазе нам председнички избори.

Хоћете ли бити кандидат?

Не. Разматрамо ко би требало да буде. Ти избори ће значајно променити математику. Друга ствар, СНС ће изгубити наредне изборе у Београду. Могуће да ћемо после тога имати и парламентарне изборе. Имамо конфликт у СНС-у између мандатара и председника државе.

Зар не мислите да Николић више нема то чврсто језгро у странци?

Мој разговор с председником је био мало другачији. Он још разматра хоће ли се кандидовати.

Хоће ли се Вучић кандидовати?

То је могућност. Свестан је да губитак председничких избора значи крај његове власти, па ако не нађе доброг кандидата, сигурно ће размишљати у том правцу. Шта год да се деси, ови избори су били почетак краја Вучића и СНС.

Састанак са Дејвидом Мекалистером, известиоцем Европског парламента за Србију и Мајклом Давенпортом, шефом Делегације ЕУ у Србији, био је заказан за 14. јул у пет сати поподне на њихов захтев. Претходно су се видели са представницима ДС-а и СДС-а. Са наше стране дошли смо Саша Радуловић, Јован Јовановић и ја. Састали смо се у нашим просторијама у Скупштини.

Састанак је почео куртоазно, и тако је трајао првих 15-ак минута. Мекалистер је углавном причао фразе о томе како је напорно бити извештач за Европски парламент и како је имао пуно састанака данас и јуче. Био је незадовољан што се Бриселски споразум споро примењује, као и чињеницом да медији више пажње поклањају војним вежбама с Русијом. Али је закључио да је добро што ће ускоро бити отворена поглавља 23. и 24. у којима су централне теме владавина права, корупција и слобода медија.

Потом је реч узео Радуловић.

– Драго ми је да помињете владавину права, јер управо имам да вам испричам један пример из те области. Пре две године премијер Србије је на једној телевизији са националном фреквенцијом рекао лаж: да сам одавао државне тајне уговоре истраживачкој новинској организацији БИРН, коју финансира ЕУ. Ја сам га због тога тужио за клевету. То је било пре две године. Да ли знате шта се дешава са тужбом?

– Не, рекао је Мекалистер.

– Још увек није уручена премијеру – Радуловић је погледом фиксирао Мекалистера очекујући одговор.

Мекалистер је подигао обрву – Како то мислите?

– Суд није у стању да му уручи тужбу. Кажу да не знају где му је пребивалиште. Знате, премијер се често хвали како остаје до касно у ноћ у својој канцеларији, па чак понекад тамо и спава, али суд не може да га нађе у Немањиној 11. Потом сам суду доставио његову кућну адресу, али кажу да ни тамо не могу да га нађу. Подвлачим, од тада је прошло две године. О каквој владавини права говоримо када се суд боји да премијеру уручи тужбу? Поред тога, ниједан медиј не жели да извештава о овоме. Ниједан. О којој слободи медија говоримо?

Мекалистер и Давенпорт су се погледали. Нису ништа рекли.

– А и из ове друге области, медијских слобода, могу да вам кажем интересантне детаље. Гледано по броју посланика, “Доста је било” је четврта најјача политичка организација у држави. Испред нас су СНС, СПС и СРС. Ипак, од избора до данас, ја нисам ниједном био на телевизији са националном фреквенцијом. Ниједном.

Мекалистер и Давенпорт су се поново погледали. Овај пут Мекалистер је одговорио. –

Чему се чудило Давид Мекалистер?

Али знате ја сам синоћ причао са премијером. Он каже да медијских слобода има. Заправо, убеђивао ме је у супротно – он тврди да га медији сатанизују, да га непрекидно нападају и критикују, да има више опозиционих него провладиних медија. Показивао ми је читаву колекцију чланака, затим и неке цртеже и карикатуре које га исмевају. (Сада смо се ми погледали. Тада још увек нисмо били свесни да је да претходног дана Вучић Мекалистеру извео претпремијеру изложбе коју је СНС припремио за грађане под називом “Нецензуриране лаж”).

– Да – умешао се Давенпорт – али разлика је у тиражу. Ови што га нападају имају мали тираж...

– Управо – скоро да сам прекинуо Давенпорта. Ако могу да вам дам неке податке. Рецимо, дневник Данас који има тираж од 3.000 примерака веома је критичан према премијеру и влади. За разлику од њега, Информер који се прода у преко 100.000 примерака га потретише као Исуса Христа, човека који се жртвује и мучи да би нам свима било добро. Исто раде Српски телеграф, Ало и Курир или Блиц од којих сваки дневно прода између 50.000-70.000 примерака. Понекад у њима може да се нађе неки веома критичан текст против неког из владе, о неком министру или члану владајуће коалиције, али никад против Вучића. Сарадници су потрошна роба; он је недодирљив.

– Знате, ја баш не би требало да се мешам у унутрашње политичке ствари, иако у њих често покушавају да ме увуку – испричавајуће је рекао Мекалистер.

– Нико не тражи да се мешате – поново је реч узео Радуловић. Нама помоћ не треба. Али уместо да се сликате и кажете како Србија иде у добром правцу, тражимо да мандатара

Вучића захтевате да поштује европске вредности, оно што тражите од својих влада у својој земљи: владавину права и слободу медија. Да ли би у Немачкој била могућа Сававала, рецимо? Скоро три месеца је прошло. Још увек не знамо детаље.

Обојица су ћутали.

– Евро-интеграције су се у Србији изврнуле у своју супротност. Уместо да јача владавина права и слобода медија, стање је све горе, а земља непрекидно добија похвале како напредује. То није нормално. На крају ће се евро-интеграције претворити у процес које ће устоличити једног ауторитарца на власти – закључио је Радуловић.

– Па шта мислите, хоће ли бити боље када се отворе поглавља 23 и 24? – питао је Мекалистер полузабринут.

– Не знамо. Што нам ви не кажете? – поново сам се умешао ја. Знате, ви сте ти који можете да захтевате од владе Србије да поштује владавину права и престане да контролише медије.

– У реду. Онда би требало да нам помогнете да све ово што сте рекли ставимо у извештај Европске комисије. Можете ми се обратити кад год желите око тога – поносно је рекао Мекалистер.

– Није проблем у извештајима. Извештаји често одсликавају реалну слику стања, али њих нико не чита. Нас брине поншање евро-званичника. То је оно што људи виде. Када дођу у Србију и сретну се с Вучићем понашају се као најбољи другари.

Разговор је завршен у куртоазној атмосфери после сат времена. Мекалистер је поновио да од нас очекује да убудуће њему или Давенпорту доставимо сваки овакав детаљ. C

Проф. др Душан Павловић,
народни посланик покрета „Доста је било“

Таргетирање медија у галерији „Прогрес“

У галерији „Прогрес“ у централној, најпрметнијој улици у граду отворена је изложба „Нецензуриране лажи“ чије ауторство потписује информативна служба СНС. Изложене су насловне стране, карикатуре и текстови нискотиражних новина, лични твитови и неколико опозиционих портала који успевају да негују критичку дистанцу према власти, медији и представници независних институција који су често мета вербалних напада из врха власти.

Изложба „Нецензуриране лажи“, као концепт је суви плагијат сличне изложбе коју је Беба Поповић правио у Подгорици за рачун тамошњег режима – „Ријеч, слика, непријатељ“. Изложба у Подгорици је садржала преко хиљаду насловних страна критичких медија Монитора, Вијести и Дана и рекламирана је као представљање „медијске злоупотребе, непрофесионализма, кршења основних људских права и слобода, етичких и професионалних стандарда“. Након премијере у Подгорици приказивала се дилем Црне Горе. И ова ће путовати дилем Србије.

По речима аутора, идеја изложбе је да се покаже да у Србији нема цензуре јер да је има не би било приказаних нам „нецензурираних лажи“. Медији, чије је писање предмет изложбе, представљени су као непријатељи власти јер о њој „лажу“ и „нападају синхронизовано“ или да цитирамо речи организатора са отварања: „Александар Вучић, председник најјаче странке у Србији, постаје централна мета њиховог организованог и детаљно планираног напада“.

Изложба би по њиховој идеји требало да

буде велики деманти свега критичког написаног о, рецимо, бесправном рушењу у Савамали, где су у криминал увезани врх власти, полиција, а сада и тужилаштво, где је суспендован правни поредак Србије да би била срушена приватна имовина, где су грађани везивани, а полиција одбила да им притекне у помоћ, где тужилаштво не може скоро три месеца да каже ко је одговоран, а полиција незаконито одбија да одговори на питања омбудсмана.

На Савамалу, хеликоптер, 24 стана у Бугарској, фалсификовање личне карте и друге афере које су обележиле Вучића, наравно, не може да се „одговори“ изложбом. Међутим, медији могу да се поново, на нов начин таргетирају као непријатељи који објављују „нецензуриране лажи“. И то је, суштински, прави разлог за прављење изложбе, осим пропаганде која делује на исти део гласача који су већ омамљени РТС-ом, Пинком, Студијом Б, Информером и другим члановима пропагандног тима Александра Вучића.

Парадоксално, управо у дану када је Вучић обећавао у Бриселу да ће вредно и напорно радити на реформама које би, наводно, требало сад да почну са отвореним поглављима 23 и 24 из приступних преговора са ЕУ, у којима слобода медија, говора и изражавања чине важан, ако не и кључни део, СНС прави изложбу којом таргетира медије и назива их лажљивим непријатељима.

Мандатар се много унервизио и очигледно решио да појача пропагандне трикове који

Марко Сомборац: Изложбом на изложбу

Испред галерије „Прогрес“ у којој је постављена СНС изложба „Нецензуриране лажи“ популарни стрип цртач Марко Сомборац поставио је изложбу својих радова, пркосећи тако поставци СНС-а на којој је, иначе, као „произвођач лажи“ заузео значајно место – готово цео један зид.

Тако се дужином Кнез Михаилове улице могу видети популарни политички стрипови у којима Сомборац исмева владавину не само Вучића, већ и његових претходника. Изложба је отворена 31. јула и траје до 26. септембра 2016. године. С.П.

га једино и одржавају на власти. Изложба ће служити за подсмех пристојном свету коме је јасно да утицај РТС-а, Пинка или Информера, који као ударне медијске песнице понизно служе одржању Вучића на власти, не може да се упореди са утицајем нискотиражних медија који повремено негују критичност према власти. Пошто се Беба Поповић преселио из Подгорице у Београд сва је прилика да ће дуго имати повод за смејање. Све док омамљени грађани не схвате да не живе у истој Србији, у којој се Вучић и малобројни око њега богате о нашем трошку.

Драгиња Лукин,
чланица покрета „Доста је било“

„Експонат“ изложбе Нецензуриране лажи:
академик Душан Теодоровић

Душан Теодоровић: Србијом владају некомпетентни, а предводи их Вучић

„Ова земља је украдена од грађана Србије, њом владају људи који нису довољно компетентни, нису довољно поштени и које предводи Александар Вучић.“

Морамо да покушамо да се изборимо да вратимо нашу земљу пристojним, поштеним и вредним људима, то је оно у шта верујем. Не знам да ли то можемо да постигнемо, али је и петиција за смену Муамера Зукорлића са места председника Одбора за образовање и науку Скупштине Србије део борбе за европску и бољу Србију, Покренуо сам петицију јер његов избор није само врећање људи у просвети и науци већ свих грађана Србије. Човек који је васпитаван на догми не може у секуларној држави да води Одбор за образовање и науку – поручује у разговору за Данас академик Душан Теодоровић, председник Одбора за високо образовање САНУ.

Зукорлић вас је оптужио да сте таквим ставовима показали нетолеранцију и искључивост.

Нисам шовиниста, овде је реч о квалификацијама. Да би неко постао муфтија мора да има квалификације у том систему, а да бисте водили Одбор за образовање и науку неопходно је да

сте васпитавани на научним истинама, а не на догмама и да сте остварили значајне научне резултате. Одбор је место где се дискутује о будућим законима из образовања, његови чланови морају да знају какве су савремене тенденције

Подршка из САНУ

Имате ли подршку осталих академика и председника САНУ Владимира Костића?

Пре два месеца сам од академика Костића добио писмо, у којем ми се захваљује на ангажману и активностима које преузимам. О последњој петицији нисмо причали, али он има изузетне резултате у науци и самим тим што је председник САНУ свакако да подржава чистоту и поштење у науци.

у тој области у свету. Разумео бих, можда, да су Зукорлића поставили у одбор који се бави правима мањина или верским питањима.

Били сте члан Комисије за акредитацију када је одбијена акредитација Интернационалног универзитета у Новом Пазару, на чијем је челу био Зукорлић.

Ја сам био један од кључних људи који није дозвољавао акредитацију тог „универзитета“, јер им наставни програми и кадар ништа нису ваљали. Они су сами произвели своје професо-

ре, менаџерка тог „универзитета“ је за седам година од дипломе БК универзитета и мастер и доктората на муфтијском универзитету постала „генерални менаџер универзитета“. Ту се школује полуписмен кадар, то је катастрофа за

Србију и ту нема места за толеранцију.

Ја сам иначе врло толерантан човек, спреман сам да марширам на Паради поноса, толерантан сам и кад су у питању истополни бракови, али је овде реч о томе да уништавамо образовни систем Србије. Транспарентан интерес Муамера Зукорлића је да искључиво због профита, после осам година, добије акредитацију универзитета, макар на силу. Зато свим снагама морамо да се супротставимо непринципијелним по-

литичким трговинама као што је ова, у којој ће Зукорлић да акредитује свој „универзитет“, а Вучић ће за то да добије његових 50.000 гласова.

Да ли нови Правилник о поступку утврђивања неакадемског понашања у изради писаних радова улива наду да ће Београдски универзитет стати на пут плагијатима?

Добро је да је Универзитет у Београду донео такав правилник, али живећи и радећи осам година на светским универзитетима навикао сам на правилнике у којима препознајем академски

рукопис, док се овде види правничко-бирокаратски. Правилник је написан истим језиком као и сви други прописи на факултетима и универзитетима у Србији и то је његова основна мана. Правилник мора да дозволи свим грађанима света да ставе примедбе на нечију дисертацију, а не само члановима академске заједнице. Бесмислена је одредба да неко може одговорати ако се утврди да његова пријава није била оправдана. Нема залудних људи који пишу пријаве на докторате. Људи на универзитету су научно тренирани и ја не морам да будем стручњак, рецимо, за хемију, да бих видео да је неки рад плагијат. У свим научним дисциплинама се зна шта је оригинално, а шта је прекопирано и украдено, знају се строга правила како се пише научни рад, како се наводе референце... Декан може да формира комисију која ће за 10 дана утврдити да ли је нешто плагијат. Докторат је могуће поништити и без правилника. Ово је добра прилика да новоизабрани декан Факултета организационих наука Милију Сукновића, поступајући по одредбама правилника, покрене процедуру оцене доктората градоначелника Београда Синеше Малог.

Да ли је могуће да ФОН промени одлуку, с обзиром да се њихово Научно-наставно веће већ изјаснило да је тај докторат чист?

То је срамна и кукавичка одлука ФОН-а, јер је докторат Синеше Малог страхан плагијат. Основни проблем је што су велики делови текста у тој "дисертацији" преписани из докторске дисертације Стифаноса Хаилемариама одбрањене 2001. на Универзитету у Гронингену у Холандији. Синеша Мали је преписао и наше ауторе Бориса Беговића, Бошка Живковића и Бошка Мијатовића. Преписао је чак и са Википедије. Ја поседујем докторску дисертацију Стифаноса Хаилемариама, проучавао сам све то и зато смем да кажем да је докторат Малог плагијат.

Позивам Милију Сукновића да реагује, у супротном ће можда он једног тренутка одговорати због нечињења. У свету се због таквих ствари поништава редовна професура и људи бивају истерани са универзитета.

Зашто толико инсистирате на случају Синеше Малог?

Зато што ће академска заједница, ако се избори са тим плагијатом и великим прекршајем

Деведесетих уз студенте

Јесте ли добијали понуде опозиционих странака?

Прошлог лета сам гостовао на трибини покрета "Доста је било", а 1992. сам имао понуду да будем члан Демократске странке. Деведесетих сам протествовао и држао студентима говоре у амфитеатрима и на Студентском тргу. После мојих неколико иступа са места председника Одбора за високо образовање САНУ неки новинари су ме питали да ли ћу да се кандидујем на председничким изборима. Моја супруга, која је такође универзитетски професор, тренутно је једина особа са којом се саветујем.

добити много. Сваки будући прекршилац ће знати да је Београдски универзитет поништио докторат градоначелника Београда. Немам право да тражим његову политичку смену, али имам право да захтевам да му се поништи докторат и мени је сасвим јасна граница између те две ствари. Ако грађани желе да имају градоначелника који је преписивао, присвајао туђе и варао, али сматрају да треба да буде градоначелник, то је њихово право.

Осим о случају градоначелника, говорили сте и да је докторат министра полиције Небојше Стефановића срамота да српску науку. Да ли вам је неко претио због ставова које износите, да ли вас је звао неко из СНС?

Нисам имао никакав контакт са СНС, нити непријатности.

Још као члан Комисије за акредитацију указивали сте да приватни универзитети

деле докторске дипломе, чак сте јавно позвали на одговорност бившег министра просвете. Недавно сте изнели доказе да су радови неких ваших колега са Београдског универзитета поништени у међународним часописима... Како је могуће да нико није реаговао на све то?

Ми смо друштво које не воли да се замера. Људи увек воде рачуна о својој егзистенцији, пазе шта говоре и раде. Ако се анализира последњих 70 година, Србија је била земља неслободе и то и данас има рецидиве. У земљама развијених демократских принципа, као што су Холандија, Шведска или Немачка, моје понашање би било потпуно нормално, а овде сам изузетак јер се не устручавам да јавно кажем шта мислим. Двадесет одсто људи који су потписали петицију за смену Зукорлића су анонимни. Не видим разлог за то.

Како изаћи из те атмосфере незамерања?

Мора да се промени систем избора за ректоре, декане и професоре. У свету се на те позиције долази јавним светским конкурсом, а не лобирањем. Онај ко буде изабран добија велика овлашћења. Избори за професоре у Србији нису добри. Да бисте у свету добили звање редовног професора реферат о вама морају да напишу људи са других универзитета из света. Ако Србија хоће да иде напред и да буде део развијеног света, не може да има у некој области 60 редовних професора, када за ту исту област на светским школама постоји петоро. Наши људи кажу: "Како неко да пише реферат о мени, кад ме не познаје". Ја мислим да такав човек не треба да буде редовни професор. Један од критеријума за избор мора да буде међународна препознатљивост.

То звучи утопистички, ако се на Сенату Београдског универзитета сат времена води дебата да ли редовни професор треба да поднесе извештај на сваких пет година, иако нема никаквих санкција ако у међувремену не ради ништа. Колико интегрисани универзитет може да поправи стање?

Много. Суштина интегрисаних универзитета је да не постоји самоуправљање, већ строга академска хијерархија. То значи да ректор, који се бира на светском конкурс, може да смени декана, а он може да одреди плату професорима и да не пита никога. Код нас је закон предвидео да се са 65 година иде у пензију, а да би захтев за продужење радног односа стигао на Сенат, о томе дискутује матична катедра, на којој седе људи са неколико година радног стажа. На светским универзитетима нема таквих бирокаратских ограничења. Проблем је што код нас правилнике и законе пишу правници који нису провели ни један дан ван земље, а у томе им помажу професори, који такође нигде нису били.

Колумна Данице Поповић коју „Политика“ није хтела да објави

Беневолентни диктатор

Ко год овај наслов схвати као комплимент нашем премијеру, неће ме изненадити.

Јер, овде се просвећена диктатура сматра решењем свих наших мука. Само, уклапа ли се наша стварност у тај идеал? О просвећености нашег владара немогуће је говорити, не само због бедног и све горег положаја школа, болница, позоришта или медија. Ко би поверовао у просвећеност вође који може да поднесе да му се руком посађени посланици фрљају „ваздупловима“, или „синеопсисима“, док учене људе назива глупацима кад објаве доказе о плагираним докторатима његовог министра полиције, или градоначелника?

Збогом просвећености

Дакле, збогом просвећености, преостаје нам да говоримо о – беневолентном диктатору. У друштвеним наукама овај појам означава ауторитарног вођу који своју власт користи да би подстакао привредни раст и повећао друштвено благостање. Сад нам остаје да видимо је ли наш премијер ауторитаран, па ако јесте, је ли беневолентан, па ако јесте и то, онда следи најтеже питање: може ли беневолентни диктатор да покрене привредни раст?

Теза о ауторитарности нашег премијера може се доказати у три (његове) речи: „Не дам Гашића!“ Или у осам речи: „Требало је и мене да позову на рушење“, када је аферу Савамала описао као етички и естетички чин са непланираним лошим завршетком. Баш тако долазимо на тезу о беневолентности нашег

вође. У обе поменуте афере (Хеликоптер и Савамала) премијер је истицао да су актери имали добре намере. О Гашићевим dobrim намерама да и не говоримо, мада ни „идиоти из Савамале“, како их је премијер назвао, нису чинили зло, већ добро. Поменути „идиоти“ нису тај епитет стекли зато што су бесправно рушили куће и малтретирали грађане, него су идиоти зато што су то радили ноћу! Дакле, није била лоша намера, него, ето, дешава се кад радиш са таквима.

Шта тек рећи о целодневној сеанси коју је премијер почео да обавља са грађанима, од којих су неки одмах добили посао, или лекове за децу, или шта су већ тражили. Па који би циник то осудио? Још када би премијер могао да се „телепронтује“ у кућу сваког незадовољног грађанина, куд би нам крај био... А овако, пошто ће премијер у наредном мандату, ако потраје четири године, моћи да прими тек око седам хиљада људи, тешко да ће тај бољитак ико осетити. Ако рачунамо да само десет одсто људи у Србији не може да реши неки свој животни проблем кроз институције, а њих је седамсто и нешто хиљада, испада да ће ова акција донети бољитак једном једином проценту угрожених. Деведесет девет одсто невољника од тога неће имати никакве вајде!

Модел малих плата

Тако да је узалудно говорити о добрим намерама нашег премијера, макар да су – најбоље. Уосталом, пут у пакао одувек је био по-

плочан добрим намерама. Зато је од анализе карактера беневолентног диктатора далеко важније говорити о његовој моћи да покрене привредни раст и повећа друштвено благостање. Ту је проблем много већи. Тачно је да неке аутократије, то јест беневолентни диктатори, могу у кратком року да покрену снажнији раст од демократија. Али, кад се ти случајеви боље погледају (азијски тигрови, или Кина, на пример), постаје јасно да се тај модел Србима не би много допао: то је модел даноноћног рада, малих плата и бедних пензија, уз... ех, да... уз огроман раст неједнакости и губитак политичких слобода.

Од свих беневолентних диктатура на овој планети јако је мали број успешних. На сваки пример Кине долази туце катастрофа попут Зимбабвеа, па се на крају испоставља да ипак недвосмислено брже и трајније расту земље које развијају институције. У Србији, међутим, нити институције функционишу, нити има знака да ће се то десити. Овде партије управљају привредом, овде се никада неће увести јавни конкурси, а ствари ће се дешавати, или неће, онда када их премијер најави. Као у случају нове владе, на пример. Најпре је рекао за десет дана, па за месец дана, а сад је за то изгледа изгубио интересовање. Али нас је обавестио да грађане који су му били у посети не занима када ће нова влада бити формирана, већ их интересује „ко решава њихове проблеме“.

Па ко их решава? Ево, пише у наслову.

Мали речник Шифрарник за мандатара

Мандатар је наручио истраживање о својим шансама на председничким изборима, а онда изјавио "не пада ми на памет да се кандидујем за председника". На први поглед ово збуњује, али само лаковерне.

Суочен са нерешивим аферама, непријатним питањима и све мањим рејтингом, мандатар је развио посебну врсту новогговора у којој речи и фразе које изговара немају значење на које смо иначе навикли. На неким очигледним примерима већ је могуће направити оквирни шифрарник за мандатара.

Рецимо, када су универзитетски стручњаци, од којих поједини предају на европским универзитетима, утврдили да је докторат Небојше Стефановића фалсификат, мандатар је рекао "глупљу ствар нисам видео". Ту фразу у речнику треба превести са "ухваћен сам". Такође, кад је после априлских избора изјавио "поносан сам и пресрећан" то је значило "лоше је кренуло". Нова фраза "не пада ми на памет" значи "то је следећи корак".

Тумачења мандатаревог новогговора појавила су се у јавности после изјаве "Не пада ми на памет да се кандидујем за председника", а тачност превода потврђена је јуче кад нам је мандатар открио да је наручио истраживање јавног мњења по коме би наводно "победио у првом кругу", али га то наводно не занима. Реченица "победио бих 2:1" је, по свему судећи, једна од шифри и значи "пада ми рејтинг". У сваком случају, нико не наручује истраживања о шансама за председничке изборе, ако не планира да се на њима кандидује.

Из свега што мандатар говори последња два дана о томе како му "не пада на памет" да се кандидује на председничким изборима, а пада му на памет да не буде мандатар јер му наводно не пада на памет да ради по диктату неког и прави Владу са којом се не би слагао и сличне изјаве указују да има много тога што је "ван памети", а не "на памети".

Мандатару је очигледно једино на памети калкулација како да се одржи на власти упркос

Придружите се

Ми нисмо странка. Ми немамо партијски запослене чланове у јавном сектору. Такви никада нећемо ни бити. Ми немамо тајкуне и интересне групе иза себе, немамо привилеговане страначке привредике који добијају субвенције и уговоре од јавних предузећа и државе. Нећемо их никада ни имати. Ми смо грађани који заједно са вама плаћају све то.

Да бисмо покренули дубоке промене у друштву, треба нам ваша помоћ. Једино вама ћемо и полагати рачуне. Учланите се у наше удружење.

Ми сви плаћамо чланарину. Без чланарине удружење не може да ради. Неко мора да га финансира. Тај неко смо сви ми. Да би размонтирали паразитски страначки систем интересних група и тајкуна, наше финансирање може да дође само од грађана. Да бисте постали члан Удружења Доста је било – Рестарт потребно је да попуните приступницу и уплатите чланарину.

То можете преко нашег сајта www.dostajebilo.rs или у некој од кацеларија:

- ☛ Београд, Бранкова 21, тел 011/3282-600, beograd@dostajebilo.rs
- ☛ Нови Београд, Луја Адамича 26 в, novibeograd@dostajebilo.rs
- ☛ Нови Сад, Војвођанских бригада 22, тел 021/452-222, novisad@dostajebilo.rs
- ☛ Ниш, 29. Децембра бр. 14 б, стан бр. 2, nis@dostajebilo.rs
- ☛ Врање, Краља Стефана Првовенчаног бб, локал 18/3, vranje@dostajebilo.rs
- ☛ Крагујевац, Карађорђева бр. 34, kragujevac@dostajebilo.rs
- ☛ Краљево, Цара Лазара 38, 3. спрат, тел 036/307-307, kraljevo@dostajebilo.rs
- ☛ Чачак, Скадарска бр. 7, тел 032/340-550, sacak@dostajebilo.rs
- ☛ Зрењанин, Житни трг бр. 2, zrenjanin@dostajebilo.rs
- ☛ Бор, Радничка бр. 22, Л 2, тел 030/2495-377, bor@dostajebilo.rs
- ☛ Суботица, Петра Драпшина 14, subotica@dostajebilo.rs
- ☛ Лозница, Марије Бурсаћ бр. 40, loznica@dostajebilo.rs
- ☛ Тител, Главна бр. 28, titel@dostajebilo.rs

томе што му пада рејтинг и зато што све теже балансира на многобројним неуспесима. Вучић је слаб, у паници, а априлски избори били су почетак његовог краја. Свестан је да ће изгубити председничке изборе и да ће то, као и у случајевима Милошевића и Тадића пре њега, бити и дефинитиван крај. ☛